

enten synes det at være ikke det Skridt men et andet, der skulde vælges, eller det synes at komme for tidligt eller for sildigt, at være for farligt eller aldeles magtesløst og afmægtigt, det Skridt, man vil gjøre, og saa fremdeles. Vi have troet, at ad den Vej kom man ikke til Maalet, at ad den Vej og ved saaledes uafslædeligt at lytte til disse Røster og bøie sig for dem og bøie sig for, hvad der saaledes bestandigt paany mægtigt gjorde sig gjældende imod ethvert Skridt, som man kun til den evige Opsættelse, som er det fletteste Skridt, der kan gjøres i Livet, naar man overhovedet befinder sig i Forhold, hvor man har et Ansvar, og hvor man er kaldet til at handle. Men idet vi tilfredsstillede, hvad der saaledes var en uafviselig Trang for os, have vi derved tillige i al Erbødighed troet, at vi tjente Andre. Det er jo nemlig slet ikke noget behageligt Gjern, det som vi have paataget os, og det er derfor vissefælgelig ikke af Forfængelighed eller Lyst til at gjøre os gjældende, at vi have samlet os om det. Men vi have troet, at det gif flere som os, at ogsaa de følte, at det var et ubehageligt, vanffælgelig og betænkeligt Gjern, men derhos ligeledes ønskede, at Rogen skulde gjøre et saadant Skridt, at Rogen skulde foranledige dem til yderligere at komme til at overveie dette Anliggende og at komme til at udtale sig desangaaende. Vi have altsaa troet, at det Forslag, som foreligger, vilde give Thingets ærede Medlemmer en, som vi turde haabe, idetmindste for mange af dem velkommen Anledning til ikke blot i Stilhed paany at tage de store Spørgsmaal, som her berøres, under Overveielse, men offentligen for hele det danske Folks Øren, at omhandle dem indbyrdes og overlægge, hvorledes Enhver stiller sig til dem, og hvorledes deres Besvarelse turde stille sig til vort Fædrelands Fremtid i Almindelighed. Og vi have antaget at kunne gjøre det saameget dristigere, som det er vitterligt nok, at, naar en saadan Adresse forelægges, er det kun et Forslag, som det forstaaer sig af sig selv at vi ville være villige til, dersom Thinget tilstedes, at det kommer til Behandling, at gjøre til Gjenstand for saadanne Bearbejdelser, Modificationer og Omformninger, som Thingets høiere Indstgt maatte

føre det til at foreslaae og vedtage. Men fremdeles have vi navnlig ogsaa troet, at vi gjorde det meget ærede Ministerium en Tjeneste, og at vi gjorde den meget ærede Deel af denne Forsamling, som er imod en saadan Beslutning, ja, som synes at være saa decideret derimod, at den ikke engang vil have Forslaget frem, — at vi i Grunden dog vel ogsaa gjorde dem en Tjeneste. Det forekommer mig nemlig, at, naar Sagerne staae saaledes, som de staae, naar det er vitterligt, at Rigsdagen har været i en høs os ganske usædvanlig og uhyrt Bevægelse siden den 28de Januar dette Aar, naar det er vitterligt, at der har været en Spænding over alle dem, der interessere sig for Fædrelandets store Anliggender, fra den Tid af, med Hensyn til hvad der maatte forestaae, med Hensyn til de Skridt, der kunde ventes eller frygtes og saa fremdeles, — at saa turde det dog vist være ønskeligt, selv for de ærede Ministre, om der gaves dem en Leilighed til at sige, hvad de maatte have at sige for at virke beroligende, til at meddele, hvad de maatte have at meddele, og som kunde være stiftet til i nogenstomhelst Maade at stille den Bevægelse, som saaledes er fremkaldt; og saa turde det maaffælgelig dog, Alt vel overveiet, være kjærkomment for de ærede Medlemmer af dette Thing, hvorfra kun meget Faa, om jeg tør bringe det i Erindring, ikke stemte for, men ikke en Eneste stemte imod de Forhaabninger, som Thinget udtalte i Dagsordenen fra ifjor, — det turde være kjær for disse ærede Medlemmer af Thinget, som nu ere saa beroligede, at faae Leilighed til at udtale, hvad der gjør dem saa rolige nu, at faae Leilighed til at lægge for Dagen, hvorfra det kommer, at de — efterat det Haab, vi dengang eenstemmigen, som Formularen hedder, med et stort Antal Stemmer udtalte, aabenbart er blevet til Stamme —, at de saa nu endda med saamegen Rolighed og Fortrosthed see Fremtiden imøde, ja, hvad det er, der gjør, at de med saa stor Tillid til Ministeriet see Fremtiden imøde, saa de endogsaa kunne anføre den Grund imod Adresseforslagets Fremme, som jeg har hørt anføre idag af den høitærede Rigsdagsmand fra Falster (Stampe), at Ministeriet mener, at en Mistillidsyttring vilde